

Ova knjiga donosi prevode pedeset pet kratkih i sasvim kratkih priča iz usmene tradicije koja dan-danji živi u gotovo neizmenjenoj formi na govornim arapskim dijalektima istočne i južne Mesopotamije. Zapisao ih je nepravедно zaboravljeni nemački asirolog, arabista i botaničar Bruno Majnsner, prilikom arheoloških radova na otkopavanju Vavilona 1899. godine. Osim tada na nemački i sada na srpski, zbirka nije prevedena ni na jedan drugi jezik.

Glavni razlog za to krije se u činjenici da mnoge od tih priča sadrže opscene reči i belodane opise situacija što „vređaju moral“. Osim Majnsnera, nijedan nearapin, a koliko do juče i nijedan Arapin, nikada nije objavio autentične zapise arapskih narodnih priča koje diraju u sferu neregularnog polnog ponašanja. Deo priča su anegdote iz života na dvoru Haruna el Rašida, a ostale su gradske ili seoske novele, muške priče o ženskim lukavstvima i legende koje pripovedaju o avanturama pučkih odmetnika ili kazuju o čudima šiitskih svetaca.

Svežina izvornog jezika i uzorna čistota narativne tehnike krase ove autentične narodne priče, koje pripadaju korpusu orijentalne književne klasike što je, još od ranog srednjeg veka, preko trgovaca, mornara, putnika i ratnika morala pristizati evropskim narodima iz dva glavna pravca: sa arapskog istoka, preko Balkana i Mediterana, i sa arapskog zapada, iz Španije. Od 15. veka, naročito posredstvom Turaka, mnogi njihovi motivi i sižeji ušli su u tradiciju balkanskih naroda. Petnaestak sižea iz Majnsnerove zbirke javlja se u zapadnoevropskoj tradiciji, a bar četiri ili pet priča imaju prave srpske podružnice.

Srpko Leštarić

ЗАБОРАВЉЕНИ ЗАПИСИ НЕЗАБОРАВНИХ АРАПСКИХ ПРИЧА

Почетком 1899, кад је први пут стигао у Месопотамију, где ће целу годину дана радити на откопавању Вавилона под Колдевејевим вођством, немачки оријенталиста Бруно Мајснер (Bruno Meißner) био је за годину прекорачио тридесету, а морао је да се задовољи крајње једноставним, пустињским комфором који се састојао од великог шатора од кострети с настрешницом на улазу. Шатор је био разапет на западном ободу палмињака крај старог речног корита, окренут према истоку и прекрцан намештајем: на асурама, под којима су се слободно легле црне шкорпије, стајало је шест дрвених шкриња са књигама, још две с одећом, један војнички кревет прекривен бедуинским ћилимом, онизак сто и један треножац с наслоном. О угаоном коцу висио је ћуп порозних зидова у којем вода за пиће дуго остаје свежа, а о куки на средишњем диреку, изнад стола, модерна светиљка на петролеј под притиском.

Била је то, истовремено, спаваћа соба и радни кабинет. Ту ће Мајснер стрпљиво ређати и сортирати глинене таблице исписане клинастим писмом и преводити сумерске документе с акадског језика, на који они беху преведени четрдесет векова пре тога. Пре свих доказао је постојање институције школе у Месопотамији пет хиљада година раније и исписао стотине страна о старовавилонској математици, древној астрономији и приватном праву.

До Багдада је било два до три дана јахања на камили или дан и ноћ пловидбе турским војним паробродом који је пролазио, оближњим Тигром једном

седмично. Основано је претпоставити да се забавни живот чланова експедиције ограничавао на картање, шах и риболов у зеленој води Еуфрата, уз повремене одласке до пијаца у Хили. Дани су брзо промицали на зачараном локалитету између Иштарине капије (која ће касније бити пренета у Берлин) и Мардуковог храма за који је Колдевеј веровао да представља чудесне вртове краљице Самурамат, познатије под грецизираним именом Семирамис. Око Улице процесација, која беше откривена управо тих дана, и по околним брежуљцима, врвело је од сељака из околине који су радили на ископима. Ноћи су протицале спорије, особито зими. Жена није било, ако се не рачунају маторе сељанке под црним плаштевима, које су продавале млеко и козји сир зачињен першуном, уплетен као девојачке кике. Кад би радници увече поседали око ватре пред својом чергом да причају пред спавање, Мајснер им се придруживао и слушао.

Пре но што ће стићи у Вавилон, Мајснер је 4 месеца провео у Багдаду, где је стигао оборужан познавањем древних семитских језика, које је студирао код двојице великих оријенталиста, Делича (Friedrich Delitzsch) и Нелдекеа (Theodor Nöldeke), обдарен врсним памћењем и апсолутним слухом. Такоређи преконоћ овладао је и дијалектом багдадских хришћана, и јужноирачким дијалектом арапског. Први је учио од дипломатског *драгомана* Јусуфа Нелсона, а други од сеоског деловође Рашида еч-Чалија. Као образован Немац и рођени документариста који поштује културну реалност каква год била, морао је знати да је један Гете повремено састављао бесрамне песмице, а као оријенталиста дивио се Бертоновом (Richard Francis Burton) преводу *Прича из хиљаду и једне ноћи*, који је кипео од „мрсних“ речи и израза што без пардона именују све телесне органе и детаљно описују полни чин.

Истовремено, презирао је викторијанску хипокризију Лејновог кудикамо вернијег али бескрвног превода, где су не само поједине речи, него и читаве приче биле замењене преводиочевим напоменама да су изостављене „јер изазивају одвратност“. С горљивошћу младог човека месецима лишеног сваког додира са женама, слушао је „непристојне“ домородачке пошалице праћене бучним смехом и, смејући се и сам пуним плућима, схватао да пред њим лежи драгоцену књижевну грађу. Ирачке приче које је у Вавилону слушао Мајснер биле су праве, непатворене, а њихов језик врцао је неодољивим хумором. И како би се која седељка свршила, бележио је те голицаве посласнице с источњачке трпезе и преводио их до дубоко у ноћ.

Више него савест научника, инстинкт за авантуру позивао га је да нађе времена и начина за записивање онога што пре њега није записао ниједан странац.

Из језика тих прича и стила приповедања одмах се уочава да су приче савршено аутентичне. Главни казивач био му је исти онај Рашид еч-Чали, а више прича дошло је из уста локалних радника и војника који су штитили експедицију. Сам Мајснер ништа није додавао нити одузимао, једино би, по записивању, *оверио* записе читајући их Чалију ради финалне редакције. Зато оне теку природно, с испуштањем онога што се подразумева – у свему онако како надарен а необразован приповедач *из народа* и приповеда, што ће рећи вешто, течно, логично, уз моћ да ствара живе слике које остављају трага на емоцијама слушалаца.

Ни за кога од нас није тајна да је филигранско арапско писмо, упркос својој економичности и усклађености са системом писаног језика, сасвим неподесно за

бележење текстова на говорним дијалектима. Три деценије пре него што ће *Deutsche Morgenländische Gesellschaft* оформити екипу врхунских светских експерата са задатком да смисле систем за транскрипцију текстова писаних арапским писмом, Мајснер је сам смислио латинични алфабет за транскрипцију ових прича, да би оку и уху оријенталиста који нису имали среће да упознају арапски језик јужног Ирака представио прецизан изговор свих његових фонема.

По повратку у Европу приредио је записану грађу свих 55 прича, педантно превео све на немачки (скрупулозно користећи медицинске латинизме за извесне арапске глаголе и именице), опремио збирку више него упутном граматиком и глосаром дијалектизама и књигу објавио у Лајпцигу 1903. године, у славној едицији *Assyrologische Bibliothek*, под насловом *Neuarabische Geschichten aus dem Iraq – gesammelt, übersetzt, herausgegeben und mit einem erweiterten Glossar versehen*.

VIDEO:

1-Meissner-Titelseite.jpg

Neuarabische Geschichten

aus dem Iraq

GESAMMELT, ÜBERSETZT, HERAUSGEGEBEN UND MIT
EINEM ERWEITERTEN GLOSSAR VERSEHEN

VON

Bruno Meißner

Leipzig

J. C. HINRICHS'SCHE BUCHHANDLUNG

1903

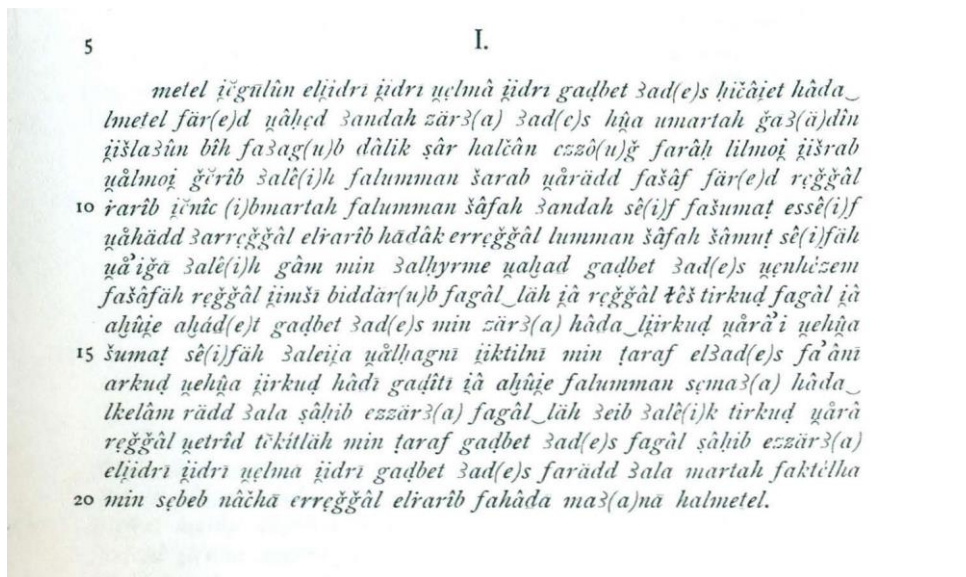
Baltimore
THE JOHNS HOPKINS PRESS

London, W. C.
LUZAC & CO., GREAT RUSSELL STR.

INHALT

	Seite
Einleitung	1
Grammatischer Abriss	VII
Lautlehre: Die Konsonanten. Die Vokale. Der Akzent	VII
Formenlehre: Die Pronomina. Die Nomina. Die Zahlwörter. Die Partikeln. Das Verbum	XIV
Tabellen der Verba	LII
Texte in Transkription und deutscher Übersetzung	1
Exkurse: Pflanzen. — Säen. — Heirat. — Männer- und Frauennamen. — Schimpf- worte. — Die Monatsnamen	102
Glossar	112
Nachträge und Verbesserungen	LV1

3-Meissner-Geschichte No.01.jpg

4-Meissner-Glossary.jpg

<p>112</p> <p style="text-align: center;">Beiträge zur Semitischen Sprachwissenschaft.</p> <p style="text-align: center;">Glossar.</p> <p>Es enthält nicht nur die in den Geschichten, sondern auch die häufigsten im gewöhnlichen Leben vorkommenden Wörter.</p> <p>(s. auch <i>g</i> und <i>l</i>).</p> <p>¹<i>ibre</i> Nadel. ²<i>ibrig</i> Wasserkrug. ³<i>ib(e)u</i> Pl. <i>b'ni falūn</i> Sohn. ⁴<i>ab</i>, ⁵<i>abū</i> Pl. <i>'abāhāt</i>, <i>bahāt</i> Vater. In der Anrede: <i>jā 'ābe</i>. ⁶<i>abū muḥṣūn</i> Nase (eigentlich: Vater des Schnaubens; ein unfeiner Ausdruck). ⁷<i>abū (e)lmuḥijis</i> e. Name d. Löwen. ⁸<i>iter</i> Spur. ⁹<i>atāri</i> ich meine. ¹⁰<i>leḡel</i> auf dass; deshalb weil; um ... willen. ¹¹<i>ḡḡyī</i> Weste mit Ärmeln. ¹²<i>meḡane</i> dünner Baumstamm zum Zerklleinern des Getreides im <i>ḡāgen</i>. ¹³<i>ahad</i> einer. <i>mahad</i> keiner. ¹⁴<i>ah</i> weh! ¹⁵<i>ahad</i> Impf. <i>jāhid</i> nehmen. VII. <i>ināhid</i> genommen werden. ¹⁶<i>ahar</i> Fem. <i>'ihra</i> anderer. ¹⁷<i>ah</i>, ¹⁸<i>ahū</i> Pl. <i>'ihūn</i>, <i>'ihye</i> Bruder. ¹⁹<i>ih(e)t</i> Pl. <i>'ahayāt</i> Schwester. ²⁰<i>dh</i>. V. <i>'iddedeb</i> sich anständig benehmen. ²¹<i>adeb</i> gute Erziehung. ²²<i>adebsiz</i> unartig. ²³<i>'ādami</i> Pl. <i>'ayādīm</i>, <i>beni 'ādam</i> Mensch. ²⁴<i>dā</i>. II. <i>'eddā</i> Impf. <i>jiddi</i> geben. ²⁵<i>idā</i> wenn; sieh da. ²⁶<i>id(e)u</i> Du. ²⁷<i>'idā'i</i> Pl. <i>'idān</i> Ohr.</p>	<p style="text-align: center;">Meissner. Arabische Geschichten aus dem Jaq. 113</p> <p>²⁸<i>idni (e)ḡib</i> ich habe Ohrenklängen. ²⁹<i>arḡadaš</i> Bruder. ³⁰<i>'arāf</i> Erde, Land (literarisch). ³¹<i>'izre</i> Mais. ³²<i>'asās</i> Fundament. ³³<i>'istād</i> Pl. <i>'istādīje</i> Meister. Auch die Nebenformen <i>'isṭā</i>, <i>'usta</i>. ³⁴<i>'is(e)u</i> Pl. <i>'asāmi</i> Name. ³⁵<i>'r</i>. II. ³⁶<i>'aššar</i> ein Zeichen (<i>'ašāra</i>) machen. ³⁷<i>'ašāra</i> Zeichen; Wunder. S. a. <i>'šar</i>. ³⁸<i>'eššāra</i> Feld. ³⁹<i>'išān</i> Zeichen; Hügel. S. a. <i>mān</i>. ⁴⁰<i>'uḡbūš(a)</i> Pl. <i>'ašābeš(a)</i> Finger. ⁴¹<i>'aḡ'ej</i> Ursprung. ⁴²<i>'aḡil</i> edel (vom Pferde). ⁴³<i>'akal</i> Impf. <i>jākil</i> essen. ⁴⁴<i>'il</i>. <i>'akākal</i> zu essen geben. ⁴⁵<i>'il</i>. <i>'ināḡel</i>, <i>'inḡoḡel</i> gegessen werden. ⁴⁶<i>'aḡ'ej</i> Essen. ⁴⁷<i>'āku</i> es ist. <i>'nāku</i> es ist nicht. ⁴⁸<i>'ila</i> für, nach, zu. ⁴⁹<i>'illa</i>, <i>'alla</i> ausser; oder; es sei denn dass. ⁵⁰<i>'ellādī</i>, <i>'ell</i>, <i>'el</i> derjenige, welcher. ⁵¹<i>'alīf</i> Pl. <i>'alīf</i> tausend. ⁵²<i>'ilāh</i> ein Gott. <i>'allāh</i> Gott: <i>'uḡllāh</i> bei Gott. <i>'jallāh</i> Ruf zum Antreiben; häufig auch in der Rede ohne besondern Sinn. ⁵³<i>'umm</i> Pl. <i>'ummūhāt</i> Mutter. In der Anrede: <i>jā 'umma</i>, <i>jā 'umma</i>.</p>
---	---

5-Geshichte_No.1 for reading.jpg

<p style="text-align: center;">(1)</p> <p style="text-align: center;">KO ZNA ZNA</p> <p>Ima jedna poslovice koja kaže: <i>Ko zna zna, a ko ne zna, misli da je sve zbog stručka sočiva</i>. Ta je poslovice nastala od priče da je neki čovek imao polje pod sočivom, pa kad je sočivo dozrelo, on i žena krenu da ga čupaju. U neko doba muž se sustade pa ode do vode da se napije. Voda je bila blizu i on se napi i vrati, ali tad ugleda kako mu neki neznanač jebe ženu. On je imao mač pa, videći to, isuče mač i poleti na onoga neznanca. Onaj pak kad vide ovoga da je isukao mač i ide na nj, skoči sa žene, usput dogradi jedan struk sočiva i nagne bežati. Vide ga neki čovek što je išao putem pa ga upita: „Prijatelju, zašto trčiš?“</p> <p>Ovaj odgovori:</p> <p>„Burazeru, uzeo sam jedan struk sočiva s njeve ovome što juri za mnom, a on poteže na me mač i stade me goniti da me ubije zbog sočiva; i sad ja trčim, a on trči za mnom – to ti je moj slučaj, burazeru.“</p> <p>Kad ovaj ču te reči, doviknu vlasniku njive:</p> <p>„Sram te bilo, juriš za čovekom da ga ubiješ zbog jednog stručka sočiva!“</p> <p>A seljak čija je ono bila njiva na to će:</p> <p>„Ko zna zna, a ko ne zna, njemu je – stručak sočiva!“</p> <p>Onda se vrati ženi i ubi je jer ju je jebao onaj neznanač. Eto, to znači ta poslovice.</p>	<p style="text-align: center;">- 1 -</p> <p>Meṭel yigūlūn el-yidrī yidrī wa-l-māyidrī ḡaḡbat ‘ades ḡiḡāyat ḡaḡā-l-meṭel ferd wāḡid ‘anda zer’ ‘ades hūwwa u merta ḡā’ adīn yiṣla‘ūn bīh fe-‘agub ḡālik ṣār ḡelḡān ez-zōuḡ fe-rāḡ li-l-māy yiṣreb wa-l-māy ḡerīb ‘ aliēh fe-lummen širab u redd fe-šāf ferd riḡḡāl ḡarīb yinīḡ ib-merta fe-lummen šāfa ‘anda siēf fe-šumaṭ is-siēf u hedd ‘ar-riḡḡāl el-ḡarīb ḡaḡāk er-riḡḡāl lummen šāfa šāmuṭ siēfa u ‘oḡā ‘aliēh ḡām min ‘al-ḡurma u-‘aḡaḡ ḡaḡbat ‘ades wi-nhezem fe-šāfah riḡḡāl yimšī bi-d-derub fe-ḡālla yā riḡḡāl liēš turkuḡ fe-ḡāl yā-ḡūya ‘aḡaḡit ḡaḡbat ‘ades min zer’ ḡaḡa el-yurkuḡ warāya u hūwwa šumaṭ siēfa ‘aliēyya wi-lḡagnī yiktīlī min ṭaref el-‘ades fe-ānī erkuḡ wa hūwwa yurkuḡ ḡaḡī ḡaḡīfī yā-ḡūya fe-lummen sima’ ḡaḡā-l-kelām redd ‘alā ṣāḡīb ez-zer’ fe-ḡālla ‘ēib ‘aliēk turkuḡ warā riḡḡāl wa trīd tikitla min ṭaref ḡaḡbat ‘ades fe-ḡāl ṣāḡīb ez-zer’ el-yidrī yidrī wa-l-māyidrī ḡaḡbat ‘ades fe-redd ‘ alā merta fe-kitelḡā min sebaḡ nāḡḡā er-riḡḡāl el-ḡarīb fe-ḡaḡā ma’ nā he-l-meṭel.</p>	<p style="text-align: center;">- ۱ -</p> <p>مثل يگولون اليدري يدري والمايدري غضبية عدس حچاية هذا المثل فرد واحد عنده زرع عدس هو ومرته جاعدين يتلعون بيه فعگب ذلك صار هلجان الزوج فراح للماي يشرب والماي حريب عليه فلتمن شرب ورد فشاف فرد رجال غريب ينيچ امرته فلتمن شافه عنده سيف فشمط السيف وحد عالرجال الغريب هذاك الرجال لمن شافه شامط سيفه وأجى عليه گام من عالخرمه وأخذ غضبية عدس وانخرم فشافه رجال بمشي بالدرب فگاله يا رجال ليش تركض فگال يا أخويه أخذت غضبية عدس من زرع هذا اليركض وراي وهو شمط سيفه عليّ والحگي يكتلني من طرف العلس فأني أركض وهو يركض هادي قضيتي يا أخويه فلتمن سمع هذا الكلام رد علي صاحب الزرع فگاله عيب عليك تركض ورا رجال وتريد تكتله من طرف غضبية عدس فگال صاحب الزرع اليدري يدري والمايدري غضبية عدس فرد علي مرته فكتلها من سبب ناچها الرجال الغريب فهاذا معني المثل</p>
--	--	--

Верзије појединих прича из ове збирке записивали су, још пре Мајснера, и неки други западни оријенталисти, још од 17. века, али све су увек биле „пристојне“. У Мајснеровој збирци више од трећине прича плете се око сексуалних авантура и „неприхватљивог“ полног понашања, на језику савршено отвореном, лишеном сваког зазора. У Мајснеровој верзији ове речи долазе као саме од себе, тако спонтано да звуче готово чедно. Јасно је да су оне верзије које је записао Мајснер биле далеко омиљеније у свим народима и у свим временима.

На то упућује и чињеница да су неке од ових прича кренуле на путоштва по Медитерану: две најдрскије на пример (бр. 6 и 9) Бокачо је обрадио у *Декамерону*, а неке је Дон Хуан Мануел унео у своју књигу примера приписаних виспреном Кнезу Луканору (Јуан Мануел, *El libro de los Enxiemplos del Conde Lucanor*), књизи коју Чосер није испуштао из руку и чија је једна прича Шекспиру дала сиже за *Укроћену горонад*.

Мада овакве приче вуку порекло из старине, задржале су живу актуелност широм света, а када се публикују, читају се пре свега као забавно, хумористичко штиво. У друштвима која називамо високоцивилованим не седи се око огњишта или мангала, професионалне приповедаче замењује телевизија, али омиљеност надахнуте вербализације, а поготово „масног“ вица и ласцивних тема нигде не опада. Својим у основи паганским духом, славећи све што је здраво и спонтано и не поричући нагонско у човеку, такве приче увек и свуда афирмишу вољу за живот, одбацују хипокризију и опиру се свему што се намеће озго, пркосећи свим забранама и свеколиком морализирању.

Сваки Арапин или Арапкиња носи у памћењу из свог детињства мноштво прича, у већини из уста бака, и све су оне, без изузетка, причане на говорном језику, а сваки жели да их поново слуша и да их чита својој деци. Током првих година свога рада као технички преводилац у југословенским фирмама у разним арапским земљама и ја сам покушавао да, свим силама, дођем до таквих збирки аутентичних народних прича. Али, авај, таквих књига нема! Арапи с уверењем казују да су оне – забрањене. Па и ако нису забрањене судским решењем, њих нема, веровали или не!

Изгледа чудно да народ који је у свом језику сачувао и даровао свету Приче из хиљаду и једне ноћи, не чува своју изворну приповедну баштину. Заблуда о „чистом“ језику (за који је *Куран* једном заувек поставио врховни стандард) и „рђавим“, „исквареним“ народним говорима нигде у свету није дубља него у Арапа. Осим два часна изузетка, све збирке аутентичних арапских народних прича сакупили су и објавили странци.

Зато није могуће пренагласити значај ове узорне приповедне збирке. У целом свету сачувано је врло мало тако квалитетне арапске усмене књижевне грађе. Ма колико да сам се упињао, трагајући за таквом грађом, а настојао сам на томе преко 30 лета, успео сам да до данас нађем само неколико таквих збирки, од којих је и ова, а она представља важан и нарочит жанр арапске усмене традиције који се понекад назива „скаредним“, „опсценим“ или „неморалним“ причама.

До копије Мајснерове збирке дошао сам уз помоћ колеге Улриха Марцолфа (Ulrich Marzolph) из гетингенског института Encyclopädie des Märchens, где се чува један од заборављених примерака. Њен оригинал сам „вратио“ с Мајснерове транскрипције на арапско писмо са свим дијалекатским арапским словним знацима и он се може пронаћи на мом вебсајту <http://srpkolestaric.com/>.

Нисам наишао на податак да је још неко превео ову збирку било с арапског оригинала у транскрипцији, било с њеног немачког превода. Наслов збирке јавља се данас само програмима арабистичких студија на бољим светским универзитетима, а збирци на интернету нема ни трага. Мајснерова биографија на Википедији није дужа од неколико редака. Нико ван стручних кругова никад није чуо ни за име Бруна Мајснера, великог семитисте, арабисте, историчара, археолога и ботаничара (занимљиво, ботаника је била његова можда највећа и права љубав), човека који је многе месеце свога живота посветио приређивању и превођењу ових прича у нади да ће људи – неки људи – уживати у изворној арапској усменој традицији о којој свет, право је рећи, готово ништа не зна.

Српски превод је приближно дослован (мада је израз „дослован превод“ првенствено метафора), без прибегавања честим фуснотама, јер је то било могуће, чак лако, захваљујући потпуној сличности наративних стилова у Арапа и у Срба!

Свако превођење доноси своје проблеме, али овде су они били мали. Наравно, мора се добро познавати језик и израз усмене књижевности сопственог народа. Ту и тамо, избор између два или више синонима изискивао је одређивање за старије речи. Уз нешто синтаксе морали су се употребљавати и старији глаголски облици, који приповедном тексту, нарочито на словенским језицима, дају потребан призвук старине.

Арапска усмена традиција оставила је дубоког трага и у српској култури, као и у културама осталих балканских народа, па се без њеног упознавања као једног од важних стубова, не може ваљано упознати ни укупност арапске културе, ни велики светски језик који, у свој његовој разуђености, географској и временској распрострањености, још увек, и с пуно оправдања, зовемо једним именом – арапски језик.

6-On translational techniques.pdf

When translating folk tales, a translator must think of the tales he/she listened to in his/her childhood, but must not succumb to challenges of cultural assimilation. A translation needs to be fluent, yet not at the cost of forcing the source text into the substantive patterns of the target language.

In oral communication as well as narration rendered in a spoken idiom, the receptive capacity of the listener reveals its full significance. Whilst the reception of a text in a strictly ordered written language depends on rational reactions to *qualitative language signals* (partition of statements with blanks between words, a complex system of syntactic and rhetorical rules, punctuation, etc), the semiotic information of live telling lies in prosodic elements and, generally, in frequent *quantitative changes* such as sentence intonation (interrogation, emphasis, final cadenza). A reader of a dialectal written record achieves a satisfactory level of reception by his/her inner simulation of sound, supplying that which is apparently missing.

There is a great deal of what is “missing”. Narration is bare. A listener to such a narration journeys through the alluring spheres of our intuitive linguistic and mythical self, experiencing authenticity and a sense of freedom, intimacy and ethereality.

The important question of choosing a particular style in the target language is solved in the translator’s subconscious during the reception of the original. I believe it is a natural process. Raising the question to a rational level before the very act of translation would be unnecessary – were it at all possible. The dialectal wording of the source should *all by itself* project into a literary hybrid, colored by a somewhat archaized lexis and a “fraudulent” use of other typical instruments of popular narration. These are hidden in the expressiveness of the target language and its grammar and syntax.